

СЛОВО ВДЯЧНОСТІ АКАДЕМІКУ В. В. ЗАСЕНКУ

Супрун М.О.

Засенко В'ячеслав Васильович (05.01.1951 р.н., Київ) –

доктор педагогічних наук, професор, дійсний член НАПН України, радник директора ІСПП імені Миколи Ярмаченка НАПН України, заслужений діяч науки і техніки України. Закінчив Київський державний педагогічний інститут імені О. М. Горького (суч. Український державний університет імені Михайла Драгоманова) зі спеціальності «Дефектологія» (1972), учителював, з 1974 по 1994 роки

працював в Інституті педагогіки АПН

України. 1994-2000рр. – завідуючий лабораторії сурдопедагогіки, 2000-2008 рр. – заступник директора з наукової роботи, із 2008 р. до 2021р. – директор Інституту спеціальної педагогіки та психології імені Миколи Ярмаченка НАПН України. Вивчає проблеми диференційованого та інклюзивного навчання, соціально-трудової адаптації й інтеграції осіб з порушеннями психофізичного розвитку. Відомі публікації: «Стан та пріоритети розвитку освіти дітей з психофізичними порушеннями», «Сучасні тенденції розвитку спеціальної освіти в Україні», «Білінгвістичний метод – неодмінна умова навчання нечуючих».

За цими формальними даними про академіка, біжить його життєво-наукова стежина. Я після виходу у відставку прийняв для себе принципове рішення повернутися до роботи в Інститут спеціальної педагогіки НАПН України, в якому я був аспірантом та докторантом. Повернутися, насамперед

із за поваги до людей, які дали тобі шанс стати педагогом-дослідником. Мова йде про цілу кагорту людей-особистостей. Звичайно, це мій науковий консультант, перший директор Інституту академік Віталій Іванович Бондар та його багаторічний заступник академік В. В. Засенко. Говорячи про В'ячеслава Васильовича, то мимоволі згадуєш із вдячністю його маму – професора Засенко Наталю Федорівну – багаторічного керівника кафедри сурдопедагогіки та логопедії нашого факультету, його сестричку Наталю – талановитого вченого, яка дуже рано пішла у Вічність. Згадуєш його доньку Ірину, з якою я мав честь разом працювати у ВНЗ МВС України. Згадуєш його наукового Вчителя першого Президента АПН України Миколу Дмитровича Ярмаченка, мого офіційного рецензента монографії...З вдячністю згадуєш його учнів аспірантів та докторантів, які багато зробили для мого професійного становлення: професори А. А. Колупаєва, С. В. Кульбіда, О. М. Таранченко, С. В. Литовченко. З особливою вдячністю хочеться сказати про вагому його допомогу у становленні як науковця моєї доньки Дар'ї й моїх колег та учнів, зокрема, В. В. Кобильченко, І. М. Омельченко, Н. П. Лещій, В. М. Шевченко, Ю.М. Косенко., Т. В. Шипелік. Не можу не подякувати за багаторічну підтримку Шановного В'ячеслава Васильовича та колишнього літературного редактора знаного наукового міжнародного видання «Особлива дитина: навчання і виховання» Рібцун Юлію Валентинівну у всілякому сприянні в публікації наших матеріалів та за честь працювати у складі редакційних колегій знаних науково-методичних видань Інституту.

Принагідно хочу висловити вдячність всьому колективу Інституту спеціальної педагогіки та психології НАПН України імені Миколи Ярмаченка на чолі із доктором психологічних наук, професором Лесею Іванівною Прохоренко за щасливу можливість бути причетним до творення сучасної спеціальної людинознавчої науки світового рівня.

